

SADAKO

VE KÂĞITTAN
BİN TURNA KUŞU

ELEANOR COERR

Çeviren: Ahmet Bora Pekiner

İÇİNDEKİLER

Ön Söz	7
1. Uğur Sembolleri	9
2. Barış Günü	17
3. Sadako'nun Sırrı	25
4. Sır Ortaya Çıkıyor	33
5. Altın Turna	39
6. Kenji	47
7. Yüzlerce Dilek	57
8. Son Günler	63
9. Rüzgâr Kadar Hızlı Koşmak	73
Son Söz	77
Yazar ve Kitap Hakkında Biraz Daha Bilgi	79
Kâğıttan Turna Kuşu Nasıl Yapılır?	88

ÖN SÖZ

Sadako ve Kâğıttan Bin Turna Kuşu, 1943 ile 1955 yılları arasında Japonya'da yaşamış olan küçük bir kızın gerçek öyküsüne dayanmaktadır.

Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri, İkinci Dünya Savaşı'nı bitirmek için Hiroşima'ya atom bombası attığında Sadako da oradaydı. Bombanın yaydığı radyasyondan etkilenen Sadako, bu olaydan on yıl sonra lösemiye yakalandı ve hayatını kaybetti.

Sergilediği cesaret, Sadako'yu Japonya'daki çocukların gözünde bir kahramana dönüştürdü. İşte okuyacağınız bu kitap, o cesur kızın hikâyesidir.

UĞUR SEMBOLLERİ

Sadako, koşmak için yaratılmıştı âdeta. Annesi, Sadako'nun henüz yürümeyi bile öğrenmeden önce koşmaya başladığını söyler dururdu.

1954 Ağustosunda bir sabah vakti, Sadako giyinir giyinmez kendini sokaklara attı ve koşmaya başladı. Saçının açık kahverengi tutamları, Japonya'ya özgü o sabah güneşinde parlıyordu. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Bunun uğur getirdiğine inanılırdı. Sadako, etrafında hep buna benzer uğur işaretleri görmeye çalışırdı.

Eve döndüğünde kız kardeşiyle iki erkek kardeşi, yorganlarına sarınmış uyuyorlardı hâlâ.

Sadako, Masahiro'yu, yani ağabeyini dürtüp, "Kalk hadi, uyuşuk!" dedi ona. "Bugün Barış Günü!"

Oflayıp puflayan Masahiro esnedi. Yataktan çıkmak istemiyordu ama on dört yaşındaki çoğu erkek çocuk gibi, midesine düşküdü. Fasulye çorbasının harika kokusunu alır almaz yataktan fırladı. Çok geçmeden Mitsue ile Eiji de uyanmıştı.

Sadako, Eiji'nin giyinmesine yardım etti. Eiji altı yaşında olmasına rağmen, bazen çorabının tekini ya da yakasız gömleğini giymeyi unuturdu. Sadako, yorganları katlayıp dokuz yaşındaki kız kardeşi Mitsue'nin yardımıyla dolaba kaldırdı.

Ardından kasırga gibi mutfağa dalarak, "Ah, anneciğim!" diye bağırdı. "Karnavalı iple çekiyorum. Kahvaltıyı bir an önce etsek olur mu?"

Annesi, pilav ve çorbanın yanında servis edeceği kırmızıturp turşularını kesmekle meşguldü. Sadako'ya sert sert bakıp, "Artık on bir yaşındasın, seçtiğin kelimelere dikkat etmen gerekir," diye

azarladı onu. “Ona karnaval dememen lazım. Her yıl, 6 Ağustos’ta, şehrimize atılan atom bombası nedeniyle ölen insanları yâd ederiz. Bu, bir anma günüdür.”

Arkadaki verandada oturan Bay Sasaki, “Annen doğru söylüyor,” diye seslendi. “Sadako-san*, daha saygılı olmalısın. O korkunç günde babaanneni de kaybetmiştik.”

“Fakat Oba-san’a duyduğum saygıyı zaten gösteriyorum,” dedi Sadako. “Her sabah, onun ruhu için dua ediyorum. Nedense, bugün çok mutluyum.”

“Hatırlattığın iyi oldu aslında; dua saatimiz geldi,” dedi Sadako’nun babası.

Sasaki ailesi, sunaklarının bulunduğu küçük büfenin etrafında toplandı. Buradaki altın bir çerçevenin içinde, babaanne Oba-san’ın bir fotoğrafı bulunuyordu. Bakışlarını tavana çeviren Sadako,

* Samimi olunan kişilere duyulan sevgiyi göstermek için Japoncada ismin sonuna eklenen ibare. (Ed. N.)

babaannesinin ruhunun, sunağın üzerinde dolanıp dolanmadığını merak etti.

“Sadako-san!” diye sertçe uyardı onu Bay Sasaki.

Sadako, hemen başını önüne eğdi. Bay Sasaki konuşurken, Sadako da çıplak ayak parmaklarını kıvrıp duruyordu. Atalarının ruhunun mutluluğu ve huzuru için dua eden Bay Sasaki, ardından bir berber dükkânına ve terbiyeli çocuklara sahip olduğu için atalarına şükranlarını sundu. Ve onlara, ailesini atom bombasının yol açtığı, lösemi denen şu hastalıktan korumaları için yalvardı.

Hiroşima’ya atom bombası atılmasının üzerinden dokuz yıl geçmiş olsa da, insanlar hâlâ bu hastalık yüzünden ölüyordu. Bomba, havayı insanların içinden uzun süre çıkmayan ve adına radyasyon denen bir tür zehirle doldurmuştu.

Kahvaltıya oturduklarında Sadako, ağzını şapırdata şapırdata çorbasına ve pilavına saldırdı. Bunu gören Masahiro, yemeklerini tıpkı bir ejderha gibi

yiyan kızlardan bahsetmeye başladı. Fakat Sadako, onunla alay eden ağabeyini duymadı. Geçen seneki Barış Günü'nü düşünüyordu. Kalabalığa, müziğe ve havai fişeklere bayılıyordu. Yediği o güzel pamuk şekerinin tadı da hâlâ damağındaydı.

Kahvaltısını herkesten önce bitirip yerinden fırlayan Sadako, az kalsın masayı deviriyordu. Yaşına göre uzun boyluydu ve sürekli bir yerlere çarpıyordu.

“Hadi Mitsue-san,” dedi. “Gidip bulaşıkları yıkalım ki, bir an önce dışarı çıkabilelim.”

Sadako, mutfağı temizleyip topladıktan sonra, örgülü saçlarına kırmızı kurdeleler bağladı ve sabırsızlıkla kapıda beklemeye başladı.

“Sadako-san,” dedi annesi, yumuşak bir sesle, “yedi buçuktan önce çıkmayacağız. O saate kadar uslu uslu otur bakalım.”

Sadako, kendini *tatami** halısının üzerine bıraktı. Annesiyle babası, asla aceleci davranmazlardı.

* Japonya'daki evlerde çay içilen, içi halılarla kaplı oda. (Ç.N.)

Sadako halının üzerinde otururken tüylü bir örümcek, hantal adımlarla odanın diğer tarafına doğru ilerledi. Örümcekler, uğur getirirdi. Sadako, o günün harika geçeceğinden emindi artık. Örümceği avucuna alıp dikkatle evin dışına bıraktı.

“Ne kadar aptalca,” dedi Masahiro. “Örümcekler uğur falan getirmezler.”

“Bekle de gör bakalım!” dedi Sadako neşeyle.